

til Traktaten. Naa, saa kan selvfølgelig ogsaa det have noget at sige for Landstinget, at naar man staar over for en saa salgsivrig Regering som den nuværende, saa vil det være en egen Sag, naar man vil have en paalidelig Vejledning til Spørgsmaalets Afgørelse, at lade Afstemningen, om hvis Regler man maaske kunde forhandle og blive enig, men for hvis Gennemførelse man ogsaa maa have Sikkerhed, at lade den foregaa under denne Regerings Ægide uden fornøden Kritik; og den eneste Maade at skaffe sig en virkelig Garanti paa dette Punkt er den, at Regeringen ved, at før Landstinget kender ikke blot Resultatet af Afstemningen, men ogsaa alle de Forhold, under hvilke den er gennemført, tager det ikke sin endelige Beslutning om hele Spørgsmaalet. Det er disse Grunde, som forekomme mig baade sunde og ganske praktiske, og naar Landstinget virkelig staar tvivlende over for Spørgsmaalet og vil vejledes, forstaar jeg fuldt ud, at det har valgt den Vej, som Landstingsbeslutningen angiver. Jeg skal endnu kun udtale, at jeg selvfølgelig ikke kan stemme for Ændringsforslaget — det har jeg i øvrigt sagt allerede, da Sagen sidst var til Behandling, men jeg gentager det her — for mig staar Landstingsbeslutningen derhos som en langt større Garanti for, at vi kunne naa til en rigtig Afgørelse af denne Sag. En Ændring til Landstingets Forslag kan jeg altsaa ikke stemme for, end mindre selvfølgelig for den endelige Beslutning, naar Ændringen er vedtaget.

Dinesen: Lige saa lidt ved denne som ved den tidligere Lejlighed, hvor denne Sag forelaa her i Tinget, skal jeg betragte det som min Opgave at imødegaa det ærede Medlem, der nu satte sig. I Anledning af hans Udtalelser skal jeg kun gøre et Par korte Bemærkninger, hvoraf den ene er den, at naar Talen er om de store Beløb, man nu her er villig til at tegne snart paa en snart paa en anden Maade til Ophjælpning af de vestindiske Øer, maa jeg gøre det Spørgsmaal: Hvorfor have de brave Folk ikke rejst en Bevægelse i den Retning for længe siden? De allervæsentligste af de Momenter, som nu kunne bevirke, at man er rede til at tegne Beløb i det Øjemed, have været kendte for længe siden, ogsaa paa den Tid, da man paa andre Steder indtog den stik modsatte Holdning til denne Sag af den, som man nu indtager. Naar det ærede Medlem taler om de

Danske i Amerika og hvad de udtale om denne Sag, maa jeg sige, at de Danske i Amerika, som det særlig i denne Sag kommer an paa, vel er dem, der leve paa de vestindiske Øer. Det er deres Mening, det gælder om at faa at vide i denne Sag. Naar det ærede Medlem nu til sidst under Henviisning til det i det høje Landsting vedtagne Forslag talte om at høre Befolkningens Mening, vil jeg sige, at skal der anstilles en Sammenligning mellem de to Forslag, Landstingets og det, der nu her foreligger, er der dog mere Mening i at tale om Befolkningens Standpunkt, naar vi tage Folketingets Forslag for os, end naar vi se hen til de 366, som man oppe i det høje Landsting vil lade stemme.

Alt dette er imidlertid for mig i dette Øjeblik uvæsentligt. Men der er en Bemærkning, jeg hidtil har savnet under den sidste Del af de Forhandlinger, der ere førte om dette Spørgsmaal, og som jeg vil tillade mig at gøre. Jeg gjorde den under de private Forhandlinger, vi førte her i dette Ting, da Sagen første Gang laa for, og jeg vil gentage den nu. Det er Spørgsmaalet om de Byrder, som den danske Stat vedblivende maa afholde for at opretholde vore Kolonier i Vestindien. Det er løbet op til, at det Totalbeløb, vi have til gode derude, er, om jeg husker ret, omkring ved 16 Mill. Kr., og vi have Udsigt til ikke at kunne slippe med mindre end aarligt at tilskyde $\frac{3}{4}$ Mill. Kr., og skulle vi gøre noget alvorligt for at bringe Forholdene paa Fode derude, skal der utvivlsomt endnu mere til. Her vil jeg spørge: Hvilken Udsigt tror man, man i Fremtiden har til her i dette Ting at faa bevilget saa overordentlig store Bevillinger i dette Øjemed? Hvorledes ville vi staa over for Vælgerne rundt omkring i vort Land, naar vi skulle forsvare at stemme for Udsendelsen af saa store Beløb til Vestindien? Og det kan ikke undgaas, skal ikke alt falde sammen derude, at sende meget store Beløb derud. Jeg tror, det er et Spørgsmaal, som det er berettiget at rejse. Jeg har rejst det over for mig selv, og jeg rejser det nu ogsaa over for andre. Jeg skønner ikke, at der er Mulighed for, at saadanne Bevillinger ville kunne gives, thi hvor ere Betingelserne for en alvorlig Tro paa, at det er til Nytte, vi ofre de overordentlig store Beløb, hvorom der vil blive Tale? Hele denne Betragtning har for mig bestandig været en af de afgørende Grunde til, at jeg har stillet mig paa den Side, der uden